

TRO TIL TIDEN

Tag imod vidnesbyrdet

4. søndag i advent,
Johs. 1, 19-28

AF KAI KJÆR HANSEN

dr.teol.

Ingen, der læser Johannesevangeliet, kan være i tvivl om, hvad evangelisten Johannes mener om Jesus. Allerede i den storslåede indledning, i prologen, præsenteres Jesus som det guddommelige ord, der på en spændingsfyldt måde var hos Gud og var Gud, og som blev menneske i Jesus af Nazaret. Evangelisten selv vidner for sin egen nutid om, at Jesus er Kristus, Guds søn. Tror man på hans vidnesbyrd, får man livet fra Gud i eje.

Men evangelisten kan også pege på andre vidner. Skrifterne vidner om Jesus, Faderen vidner, Jesus selv vidner. Det samme gør Helligånden og disciplene. Og ikke at forglemme Johannes Døber. Også han vidner.

I prologen har Døberen allerede lagt røst til vidnesbyrdet, at »den kommende«, dvs. Jesus har været til forud for Døberen. At Døberen var født før Jesus, betyder ikke, at han har forrang for ham. At han er blevet en offentlig kendt person før Jesus, indebærer ikke, at han er mere betydningsfuld end sin fætter Jesus. Døberen er en røst, som skal forberede den kommende komme.

Deputationen af jødiske ledere fra Jerusalem, som sendes ud til Døberen, har til opgave at afklare, hvem Døberen egentlig er. Jesus er endnu

uden for deres synsfelt. Hvem er du? spørger de. Og de får et klart svar. Han er ikke Messias eller en messiansk skikkelse. I Døberens negative vidnesbyrd om sig selv antydes, at den kommende rent faktisk er kommet - for de religiøse ledere stadig som den ukendte.

Mellem linjerne får evangelisten Johannes sagt, at der ikke var nogen rivalisering mellem de to fætre, mellem Døberen og Jesus. Og skulle nogle i hans samtid mene, at Døberen var den sande Messias og Jesus den falske Messias, vidner evangelisten imod en sådan opfattelse.

Evangelisten Johannes ved selvfølgelig udmærket godt, at der ikke kan skabes tro på Jesus ved bare at sige, hvem Johannes Døber ikke er. Men efter at nysgerrigheden for den kom-

mende er vakt, vidner Johannes Døber næste dag og siger om Jesus: »Se, der er Guds lam, som bærer verdens synd.«

Egentlig er det lidt ærgerligt, at de ord ikke er med i teksten til fjerde søndag i advent. For evangelisten Johannes hører tingene nemlig sammen. Jesu død er for ham ikke et appendiks.

Han vil have sine læsere til at tænke tingene sammen. Sådan som også Grundtvig gør det på sin omvendte måde, når han siger, at påske og pinse udsprang af jul. Ingen virkelig påske- og pinseglæde, uden at julens budskab medtænkes. Og for evangelisten: intet vidnesbyrd om ordet, der blev kød, uden at tænke på manden på korset, Guds lam, som bærer verdens synd.

Johannes Døber havde forstået det. Hans fætter Jesus var meget mere end han. Middelalderens malere forstod det også, når de undertiden fremstillede Johannes Døber med en overnaturlig stor pegefinger, der pegede hen på Jesus. Og ikonmalerne har forstået det, når de fremstiller det lille Jesusbarn med ligklæder og liggende i en krybbe, som egentlig er en kiste! Gad vide, om vi har forstået det? Og tør vidne om det! Også ved juletid. At barnet i krybben skal tolkes i lyset af, hvad der senere skete med denne mand på korset - og omvendt!

Tør vi, så kan vi også synge:

Født er Herren af en mø,
og vi ej fødes til at dø,
Gud med os, Immanuel,
Immanuel